

РЕШЕНИЕ

№ 2353

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Геновева Йончева**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **638** по описа за **2024** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4, изр. второ от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по касационна жалба на К. В. - полицейски орган при 09 РУ – СДВР, срещу Решение № 4358/ 30.09.2023 г., постановено по адм. дело № 13940/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 15-ти състав, с което е отменена негова Заповед за задържане на лице с рег. № 513зз-910 от 03.11.2022 г.

В жалбата се поддържа, че първоинстанционното решение е неправилно, поради противоречие с материалния закон и постановяването му при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът изразява несъгласие с изводите на съда за неустановеност на на фактическото основание за издаването на акта. Фактическата обстановка била възприета превратно от съда, което е обусловило неправилни правни изводи в решението. За издаването на заповедта за задържане на лице не било необходимо да има достатъчно данни за образуване на досъдебно производство или такова вече да е образувано. Дали има или няма дадена правна квалификация на деянието било без значение, защото на този етап това не било необходимо. Оспорват се мотивите на съда за нарушено правото на защита на задържаното лице. Изразено е и несъгласие и с изводите за несъответствие на заповедта с целта на закона. Твърди се, че задържането било пропорционално на нуждата от преустановяване на

противообщественната проява на лицето и се явява съответна на демонстрираното от лицето незачитане на установените в обществото норми за поведение. Претендира се отмяна на първоинстанционното решение, отхвърляне на жалбата срещу издадената заповед за задържане и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – С. К. М., представляван от адв. К., оспорва касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена, а решението оставено в сила. Претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в минимален размер.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационното обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. – ГРАД, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна съставът на районния съд е установил, че на 03.11.2022 г. в [населено място],[жк], ответникът по касация – С. М. е задържан от полицейски орган – старши полицай К. В., за притежание на наркотични вещества. Задържането е осъществено в 09 РУ – СДВР, за времето от 9.50 часа до 17.25 часа на 03.11.2022 г. Бил е извършен и обиск на задържаното лице, за което е съставен протокол от същата дата.

За задържането на лицето е била издадена процесната заповед, като посоченото в нея основание е по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР „престъпление по чл. 354а НК, притежание на наркотични вещества“.

Заповедта е връчена на лицето срещу подпис, а към нея е била приложена и декларация, с която задържаният е потвърдил, че е запознат с правата си.

За да отмени издадената заповед за задържане, първоинстанционният съд, позовавайки се на Решение от 25.05.2023 г. по дело С-608/21 г. на СЕС, е приел, че формалното посочване на основанието за задържане не изпълнява целта на закона, така посоченото основание не означавало нищо и не е достатъчно като описание, тъй като адресатът не може да разбере защо на практика е задържан от властите. Посочено е, че липсата на основание за задържане или наличието на такова, което обаче е недостатъчно задържаното лице да разбере защо се налага временно ограничаване на свободното му придвижване, всякога е съществено нарушение на процесуалните правила по издаване на заповедта и е основание за отмяната.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР установява хипотезите на задържане на лица от органите на МВР. Тези хипотези са изброени в седемте точки на ал. 1 на чл. 72 ЗМВР. За да отговаря на изискванията за законосъобразност, упражняването на правомощието по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР изисква от полицейския орган да посочи в заповедта за задържане на лице не само правното основание, но и да опише конкретни фактически обстоятелства, при които е извършено противоправното деяние, към което твърди да е съпричастен задържаният. Нещо повече, следва да са изложени и факти относно необходимостта от прилагане на принудителната административна мярка, за да се обезпечи възможността на лицето, чиито права са засегнати, да се запознае с основанията за издаване на административния акт. Цифровото посочване на състав на престъпление от Особената част на НК, както и словесното изписване

„притежание на НВ“ не отговаря на съществуващия въпрос - въз основа на кои известни факти към момента на издаване на заповедта административният орган приема, че е извършено общественоопасно, противоправно и съставомерно деяние по чл. 354а НК. От приложените по делото материали – ДП № 3384 ЗМК – 940/2022 г. по описа на 09 РУ – СДВР, пр.пр. № 22836/2022 г. по описа на СРП е видно, че същото е образувано и водено за това, че около 22.00 часа на 04.06.2022 г. в общо помещение на първия етаж на триетажна сграда, находяща се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] без надлежно разрешителни държи високорисково наркотично вещество – 1 бр. бяло твърдо вещество с неправилна форма, престъпление по чл. 354а, ал. 3, вр. 5 НК.

На 12.07.2022 г. е изготвено заключително мнение за прекратяване на наказателното производство. В него е посочено, че в производството в качеството на свидетели са разпитани лицата К. Ян А. Ф. В., А. Д., Д. Д. Ливингтън, К. Х. Ф., П. Ц. Д., М. Ц. Б., У. Я. Ф. Х., Д. Ж. П., М. С. У. Б., С. Р. М. С. А., Soeid Qhasemi, В. Г. Д. и Е. С. Д..

Приложено е и Постановление за спиране на наказателното производство от 29.07.2022 г., от което е видно, че към момента на издаването му, въпреки че са извършени всички възможни действия по разследването и независимо от проведените ОИМ, извършителят на престъплението е останал неразкрит.

При тези обстоятелства правилен се явява извода на съда, че липсва посочено фактическо основание за задържането на М.. Липсват доказателства досъдебното производство да е възобновено и да са извършвани последващи оперативно-издирвателни мероприятия и процесуално-следствени действия по отношение адресата на заповедта. В тази връзка не се установява връзката между С. М. и воденото досъдебно производство. Действително в жалбата е посочено, че на 03.11.2022 г. при задържането му са иззети 2 бр. миниатюрни пакетчета с тревиста маса. Доколкото обаче основанията за задържането не могат да се извеждат от дадените от лицето обяснения и съдържанието на подадената от него жалба, същите следва да са намерили отражение в останалите приложени по делото документи. Воденото досъдебно производство обаче касае „1 бр. бяло твърдо вещество с неправилна форма“, което съществено се различава с посоченото в жалбата. В тази връзка правилен е извода, че не са посочени основанията за издаване на заповедта. Видно от писмо рег. № 338100-13694/07.11.202 г. (л. 16 от делото на СРС), във връзка със задържането на лицето има образувано ДП рег. № 33843МК-1811/22 г. по описа на 09 РУ – СДВР, пр.пр. 22836/2022 г. по описа на СРС. В тази връзка приложеното ДП № 3384 ЗМК – 940/2022 г. по описа на 09 РУ – СДВР не обосновава от фактическа страна действителните обстоятелства, обусловили издаването на заповедта за задържане.

На следващо място законосъобразен и съответен на анализа на приложените доказателства е изводът на районния съд за наличие на основания за отмяната на оспорената заповед за задържане на лице. Липсата на посочени конкретни фактически основания за задържането или действия/бездействия на задържаното лице е несъвместима с константната практика на ЕСПЧ. В заповедта не са обективирани факти или обстоятелства, които позволяват да се презюмират извършени действия от лицето, спрямо което е постановена принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в нарушение на установения ред, осъществяващи елементи на престъпление от общ характер, за което следва да се води разследване по реда на НПК. От първия диспозитив на Решение по дело С-608/21 г., на което се е позовал и СРС, се установява, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент

и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство трябва да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото. В случая не се установява наличието на такива основания, нито административният орган успя да докаже, че същите са предявени на лицето при задържането му. Във втория диспозитив на цитираното решение ЕС посочва, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че разпоредбата изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване. В случая изпълнението на това изискване също не се установява, тъй като органът отново не успя да докаже наличието на известните му факти и данни, тяхното описание и времето и мястото на настъпването им, както и формата на участие на лицето.

Приложената мярка за принуда освен фактически необоснована е и несъответна на целта на закона. Нарушен е основният принцип за съразмерност по чл. 6 АПК, доколкото прилагането на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР следва да е необходимо за постигането на законовите цели. В настоящия казус нито е обосновано, нито е доказано, че за постигане на предвидените от закона цели е било необходимо задържането на С. М..

С оглед изложените съображения, касационният съдебен състав изцяло споделяйки изводите на районния съд, намира, че касационната жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, а обжалваното с нея решение – оставено в сила. Не се установява наличието на касационни основания, обуславящи отмяната на проверявания съдебен акт. Обжалваното решение като правилно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, IX касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4358/ 30.09.2023 г., постановено по адм. д. № 13940/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.